

Homilie otce biskupa Vlastimila při biřmování v neděli 20. října 2019

Dnes jsme si vyslechli úryvek z evangelia sv. Jana, který nám připomíná okamžik, kdy Ježíš přichází mezi apoštoly, aby jim daroval svého Svatého Ducha. Bůh poslal na tento svět Ježíše Krista, aby vykořenil z lidského srdce zlo a osvobodil člověka od strachu. Všichni máme jistě zkušenost s tím, co je to strach. Abychom celé věci lépe porozuměli, je třeba se vrátit na počátek lidských dějin, do rajske zahrady, kde došlo k prvnímu hříchu Adama a Evy. Písmo svaté nám říká, že Bůh stvořil nejprve Adama a poté mu stvořil i pomocnici Evu, aby mohli být spolu šťastni, aby naplnili svůj život vzájemným vztahem a přátelstvím. To se dělo až do okamžiku, kdy přichází první hřích.

Písmo svaté nám popisuje i to, co se stalo po hříchu, kdy Adam najednou zjišťuje, že je nahý a schovává se před Bohem. Bůh se k němu obrací a ptá se ho: „Adame, co se stalo?“ Adam odpovídá: „*Mám strach. Bojím se, protože jsem nahý.*“ Bůh se ptá Adama: „*Kdo ti to řekl, že jsi nahý?*“ Adam ukazuje na Evu, svoji společnici v ráji a říká: „To byla ona, která mně dala jíst ovoce ze zakázaného stromu. To ona mě dostala do situace, ve které se nacházím.“ A nepřímou Bohu naznačuje, aby si vzal Evu zpět, protože mu zničila život. V tomto okamžiku se rodí i další hřích Adama, který tím, že ztratil přízeň Boží, odsuzuje Evu. Prvotním hříchem přichází na svět strach, který dodnes člověka provází. I my jsme schopni zavrhnout druhého člověka, když prožíváme něco, co nám nahání strach. Např. když mladá žena zjistí, že neočekávaně počala dítě. Najednou si uvědomuje, že jí tato situace zkomplikuje celý život. Možná nebude moci dostudovat, nebude moci dělat další kariéru, nebo nenajde pochopení u svého muže. Z tohoto nezpracovaného strachu se tento nově počatý život zabíjí, neboť omezuje naše životní plány.

Často dnes vnímáme i případy, kdy si mladí lidé vezmou svůj vlastní život, který si nedali, jenom proto, že do jejich života přišla nepředvídaná událost: ať už se jedná o zhoubnou nemoc, nějaký ekonomický problém, neúspěch na pracovišti či ve společnosti. Tito lidé se rozhodnou sáhnout si na život. Svůj život ukončují, protože mají strach z toho, co by následovalo, kdyby svou situaci takto nevyřešili. Opět se dopouštějí vraždy, ale sami na sobě. Přibývá stále více případů, kdy se naši staří rodiče či prarodiče dostávají do svízelné situace - zdravotní nebo ekonomické - a začínají komplikovat život svým nejbližším. Dnes se vytváří atmosféra k tomu, abychom se těchto lidí nějakým způsobem zbavili, protože ekonomicky a časově zatěžují život svému synovi či dceři, kteří už třeba nemohou chodit dál do práce, nemohou se dále vzdělávat nebo rozvíjet svoji budoucí kariéru. S touto situací je potřeba se nějak vypořádat. Opět se strachem hledáme řešení, jak tento problém „odstranit“ z naší životní cesty. Je třeba si ale uvědomit, že to byli rodiče, kteří mi darovali život, kteří mě vychovali, kteří se pro mě obětovali, ale nyní mi svým stářím komplikují život. To jsou ty strachy, ve kterých se dopouštíme činů, kterých s odstupem času litujeme a které nám vytvářejí po celý zbytek našeho života nepokoj ve svědomí.

Z milosti Boží do našeho života vstupuje i tato svátost biřmování - svátost dospělosti, abychom obdrželi světlo a sílu k tomu, jakým způsobem máme obstát v našich životních zkouškách, a abychom už neměli strach uchopit náš život. Je třeba si uvědomit, že tento viditelný svět má v rukou ďábel. On získal po hříchu Adama a Evy moc v tomto stvořeném

světě a snaží se nás znovu svést ke hříchu. Do tohoto světa narušeného hříchem přichází Ježíš, aby vyrval z ďáblovy rukou naši nesmrtelnou duši, která je uchovávána v našem lidském těle. Přichází na tento svět, aby tuto ztracenou duši mohl znovu uvést do nebeské slávy a obdarovat ji jednou oslaveným tělem. A je jenom na nás, co uděláme s naším životem, který nám byl darován, i se všemi zkouškami, kterými budeme v našem životě procházet. Bůh nás natolik miluje, že nám daroval nástroje k tomu, abychom v této zkoušce dokázali obstát. Bez Něho toho ale nebudeme schopni. Musíme s touto milostí spolupracovat. Proto je naší povinností, abychom Bohu připravili ve svém nitru důstojné místo.

V úryvku dnešního evangelia jsme slyšeli, že si nebeský Otec s Ježíšem učiní příbytek v našem lidském srdci: „*Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo a můj Otec ho bude milovat a my přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek.*“ To znamená, že právě dnes si chce učinit Duch svatý svůj příbytek i ve vašem nitru. Je třeba si položit velmi závažnou otázku, zda máte ve svém srdci dostatek místa, aby tam mohl přijít. Mohli bychom to přirovnat k jedné nemoci, která se velmi šíří dnešním světem a říká se jí Diogenův syndrom. To jsou lidé, kteří mají strach, že mají kolem sebe málo věcí, a stále se jim něčeho nedostává. Začíná to tím, že dokud mají peníze, kupují v supermarketech nabízené zboží ve slevách „tři v jednom“ a tak podobně, protože něco ušetří a ty věci, které si koupí, se jim mohou hodit. Tento nákup si přinášejí domů a začínají ho pokládat nejprve někde na zem do rohu pokoje, pak ke stěnám a končí to tím, že jim to stále nestačí, a proto začínají vybírat popelnice a kontejnery. Přinesené věci postupně ukládají tam, kde ještě zůstalo volné místo, až to vrcholí tím, že v tom domě procházejí pouze úzkými uličkami, které jim zůstaly na průchod, a jediné, co vidí, jsou hory odpadu a věci, které si přinesli domů. Tito lidé již nemají možnost se podívat ani z okna, nejsou schopni do svého domu už nikoho přivést, protože se tam nedá kam posadit, ani kam uložit ke spánku. Takovýmto způsobem prožívají svůj život a nepřestávají snít o tom, že budou jednou šťastní. Lidé postižení touto nemocí, která sice nebolí, již nejsou schopni se naplno zařadit do společnosti. Jakoukoliv nabízenou pomoc odmítají s tím, že si vše vyřeší sami.

Když bychom se přenesli do duchovní oblasti, tak si zkusme představit, co všechno si denně ze světa přinášíme my z těch nemateriálních věcí do příbytku ve svém nitru. Jsou to naše každodenní soudy, neodpuštění, všední hříchy či nepotřebné mediální informace, které v nás vyvolávají neustálý neklid a zaplavují naši mysl „věcmi“, na které už nechceme myslet, ale myslet musíme, protože nemáme pokoj v srdci. Všichni jsme zažili situace, ze kterých pramení strach. Tyto stavy strachu se nám znovu a znovu vybavují v naší mysli a my s tím nejsme schopni vůbec nic dělat, nemůžeme spát, protože naše nitro je přeplněno vším možným „harampádím“ a my nevíme, kam ho odložit. Tento nepořádek odráží stav našeho duchovního příbytku. Můžeme si dnes položit otázku: Kdo může vynést toto „harampádí“ z našeho nitra? To neudělá žádný člověk, protože vynášet „duchovní odpad“ z našeho nitra a z naší duše může jenom moc a síla Ježíše Krista, a to především ve svátosti smíření. On jediný může vstoupit do našeho nitra a postupně vynášet všechny ty „odpadky“, které tam třeba celé roky bez povšimnutí leží a zamořují celý náš duchovní život i naše myšlení. Je to stav, který nám bere radost a pokoj. Proto se o mnoha lidech říká, že se nikdy ani neusmějí, že nedokáží říci vlídné slovo. Je to jenom proto, že jejich nitro je zaneseno tímto nemateriálním odpadem.

Ježíš touží po tom, aby mohl přijít do našeho nitra a vyčistit ho, aby tam mohl následně vstoupit i Duch svatý, který začne do našeho srdce vlévat svůj pokoj a radost. Touží rozvíjet naše schopnosti, duchovní dary, které nám byly při svátosti křtu vloženy do srdce. My si ale často nechceme nechat pomoci. Takže to je možná ten důvod, proč je na světě tolik smutku,

proč je mezi námi tak málo radosti. V našem srdci je asi málo místa pro Ježíše Krista. Církev vám dnes nabízí tuto svátost dospělosti, abyste postupně poznávali, jakým způsobem máte žít. V evangeliu nám dnes Ježíš říká, že: „*Ten, kdo mě miluje, zachovává mé slovo.*“ A dále pokračuje: „*Kdo mě nemiluje, není schopen zachovávat moje slova*“. To znamená, že člověk, který nemiluje, se může jen velmi obtížně připravit na ono poslední setkání s Bohem. Uvědomme si, že jsme poutníci, kteří putují tímto slzavým údolím, aby jednou došli do nebeské slávy. Proto je nám nabídnuta i tato pomoc od samotného Boha. Náš život je dost dlouhý na to, abychom o víru mohli i přijít, a pokud ji během svého života ztratíme, nebudeme schopni vejít do Božího království.

Někdo si možná někdy řekne, proč vůbec chodíme do kostela. Každý z nás se snaží na tuto otázku nalézt nějakou odpověď. Já jsem odpověď již našel. Pochopil jsem, že do kostela chodím proto, abych v něm uslyšel, o co mám prosit Boha, aby mi mohl odpustit. My často ani nevíme, co by nám měl Bůh vlastně odpustit. Proto Ho o to ani mnohdy nežádáme. Nesmíme ale zapomenout na to, že kdo se nevyzná ze svých hříchů zde na zemi, musí počítat s tím, že jeho hříchy nebudou smazány ani v nebi. To říká Ježíš Kristus sv. Petrovi, když mu předává klíče od Božího království: „*Co svážeš na zemi, bude svázáno i na nebi. Co rozvážeš na zemi, bude rozvázáno i na nebi.*“ Jestli se někdo domnívá, že až jednou předstoupí před tvář Boží a vše vysvětlí slovy: „Vidíš tamtoho křesťana? Ten chodil do kostela a choval se třikrát hůř než já“, tak je na velkém omylu. Zazní tam ta pravda, kterou jsme slyšeli i v dnešním evangeliu. „Ten křesťan, který byl 'třikrát horší než ty', své hříchy, když byl na této zemi, na rozdíl od tebe vyznal, proto se mu již nepřičítají. Ty jsi je vyznávat nepotřeboval, protože jsi byl přesvědčen, že miň hřešíš a tím se zachráníš“. Nikdo na tomto světě nemůže vejít do Božího království, pokud mu nebyly na této zemi odpuštěny hříchy. Každý člověk má svobodu říci, že žádné hříchy nemá. Smutnou pravdu o své hříšnosti odhalí až před branami nebeského království, ale tam už je pozdě s tím něco dělat. To je Boží pravda.

Krásně nám to připomíná i Ježíšovo podobenství o svatební hostině, kterou upořádal jeden bohatý člověk. Pozval všechny lidi z celého okolí, a když se všichni posadili ke slavnostnímu stolu, procházel kolem jednotlivých hostů, aby je pozdravil. V jednom okamžiku zahlédl člověka, který na sobě neměl svatební šaty. Přišel k němu a zeptal se ho: „Příteli, proč na sobě nemáš svatební šaty, když víš, že jdeš na svatbu?“ Ten člověk nebyl schopen ze sebe dostat na svoji obhajobu ani jediné slovo. Promluvil tedy sám Pán domu: „*Svažte ho a vyhodte ho ven, protože tady nemá co dělat.*“ Uvědomme si, že i my se máme během svého života na toto slavnostní setkání s Bohem připravit.

Někdo řekne, že Bůh je milosrdný a vše nám odpustí. Představme si Ježíše, který přišel na tuto zemi v lidském těle, protože kdyby přišel ve své slávě, tak nás všechny zničí jenom svým pohledem, který bychom nesnesli. Proto přišel v lidském těle, aby zastřel svoji Boží slávu. My jsme Ho v jeho bezbrannosti přibili na kříž a tím jsme projevili to, co si o jeho poslání myslíme. On nás i přes toto naše lidské selhání nepřestává milovat a touží nás jednou přijmout do své slávy. A nyní si představme, že v Božím království se už nebude ukazovat v porušitelném lidském těle, které by zakrývalo Jeho Božskou přirozenost. Ježíš jako Král a Pán vesmíru otevře svoji náruč a vyzve mne, abych Ho přišel obejmout. Z jeho majestátu bude vycházet zář, kterou budu muset snést. Ježíš ve své slávě už nebude povinen se přede mnou skrývat nebo se nějakým způsobem ponižovat. To konal zde na této zemi. Jestliže začnu naříkat, že k Němu nemohu přijít, protože zář Jeho slávy je pro mne nesnesitelný, tak to není Jeho chyba, ale je to moje vina, protože jsem si během svého života nepřipravil svatební šat, ve kterém bych byl schopen vydržet a obstát při tomto setkání s Ježíšem Kristem v Jeho

slávě. Drazí bratři a sestry, na tento okamžik setkání máme možnost se připravovat celý život. Proto přicházíme každou neděli do chrámu, abychom slyšeli Boží slovo, které v nás upevňuje víru. Eucharistie nám dává sílu k tomu, abychom si postupně s Kristovou pomocí tento duchovní svatební šat připravili a mohli před Něho jednoho dne předstoupit. Je to velmi jednoduché. Právě proto přichází i do vašeho života tato veliká svátost biřmování - svátost dospělosti a s touto duchovní posilou máte jako křesťané projít svým životem tak, abyste se jednou za sebe nemuseli před Bohem stydět.

Nezapomeňte, že svět, ve kterém žijeme, je ovládán duchem tohoto světa, kterého má v rukou ďábel. On nepočítá s tím, že bychom se na tomto světě měli trápit a mít špatně. Ďábel bude dělat všechno pro to, abychom byli šťastní, protože chce člověku na této zemi vytvořit nový ráj, ale za cenu toho, že zapomeneme na Boha. Je třeba ale počítat s tím, že nebudeme mít čas na to, abychom vstupovali do manželství, abychom měli děti, abychom měli rodiny a mohli předávat drahocennou víru dalším generacím. Duch tohoto světa od nás bude vyžadovat, abychom stále více pracovali, abychom si vydělali co nejvíce peněz, abychom si je potom mohli každý sám dostatečně užít. V okamžiku, kdy nám tuto naši drahocennou hračku, ze které máme dnes potěšení, jednou ďábel vezme, tak propadneme v zoufalství. Nebudeme totiž schopni Boha začít ze dne na den milovat, anebo Ho s úspěchem někde začít hledat, abychom utišili naše svědomí. To jsou duchovní pravdy, na které je třeba pamatovat a stále si je připomínat. Ať vám tato svátost dospělosti pomůže projít pozemským životem tak, abyste se jednou mohli s odvahou podívat do tváře Boží a abyste při tomto pohledu mohli obstát. Amen.